

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת
דברים, הזון
ט מנחם-אב
שנת תשפ"ב לפ"ק
שנה 3, גליון 35
(87)

ארויסגעזעטן דורך אונזות היכל הקודש הרס"ב

מיט דעם גבור האט ער אים געענפערט (היינו דער איינער פון די גבורים האט געענפערט דעם בעל תפלה) די מעשה איז אזוי געווען.

באָשר סע פארשריבן אין זייערע קרויניקעס. אז סע איז אמאל געווען א גרויסער רוח סערה (היינו א שטורם ווינט) אויף דער וועלט. און דער רוח סערה. האט איבער גיקערט גאר די וועלט. ער האט איבער גיקערט פון ים יבשה און פון יבשה ים און פון מדבר ישוב און פון ישוב מדבר. און ער האט גאר די וועלט פארמישט. און נאך דעם רעש וואס גאר די וועלט איז אזוי פארמישט געווארן. נאך דעם האבן זיך די מענטשן פון דער וועלט מיישב געווען. זיי ווילן זיך מאכן א מלך. האבן זיי אנגעהויבן צו קלערן. ווער סע איז ראוי אז מען זאל אים מאכן פאר א מלך איבער זיי. האבן זיי געקלערט. באָשר דער עיקר איז זיך נאר דער תכלית. דריבער. ווער סע פאריט זיך מער און איז זיך מער משתדל אין דעם תכלית פון דער וועלט דער דאווענער קער צו זיין א מלך. האבן זיי אנגעהויבן צו קלערן. וואס איז דער תכלית. איז צווישן זיי געווארן כמה דעות.

א טייל האבן געזאגט. אז דער עיקר תכלית איז כבוד. ווארן מיר זעהן זיך אז כבוד איז דער עיקר ביי דער וועלט. ווארן אז מען גיט גיט אפ דעם מענטשן ויין כבוד. דהיינו אז מען רעט אים עפעס א ווארט אקעגן ויין כבוד. האט ער שפיקות מיט. ווארן דער עיקר איז דער כבוד ביי גאר דער וועלט. און נאך דעם מויט היט מען אויך אפ. אז מען זאל אפגיבן דעם מת ויין כבוד. אז מען זאל אים מקבץ זיין מיט כבוד און דעקט גלייכין. (און מען זאגט אים וואס מען טוט דיר טוט מען דיר אלץ פון דין כבוד וועגן) האט מען נאך דעם טויט. וויל מען שוין נישט קיין געלט און דער מת גלוקט שוין בונדאי נישט קיין שום זאך. פון דעקט וועגן פארט אויף דעם כבוד פון דעם מת איז מען מקפיד. און מען היט אים אפ זיין כבוד. נמצא איז זיך דער כבוד דער עיקר תכלית. און נאך אזוינע סברות און געדאנקען אזוינע האבן די דאווענער אלץ געזאגט. אז כבוד איז דער עיקר תכלית פון דער וועלט. כיון סע איז ביי זיי געליבן. אז דער עיקר תכלית איז כבוד. איבער דעם מוז מען זוכן איון איש מקובל (כלומר א מענטש וואס ער האט כבוד) און דערצו זאל דער מענטש נאך זאגן נאך כבוד. ווארן וויל דער מענטש האט כבוד און זאגט נאך דעם כבוד. און ער העלפט די טבע וואס זי וויל כבוד. נמצא איז זיך דער מענטש משתדל און גייט נאך דעם תכלית. און האט דערלאנגט דעם תכלית. ווארן דער תכלית איז זיך כבוד. כנ"ל. איבער דעם דער מענטש קער צו זיין מלך.

נארישע סברות

דא לייגט רבי נתן זכרונו לברכה צו דעם קומענדיגן שטיקל, וויבאלד דער רבי איז מסביר די סברות פון יעדנ'ס שיטה, זאל מען חס ושלום גישט מיינען אז זיי זענען טאקע אמת'ע סברות, דערפאר לייגט ער צו אז דאס זענען באמת נארישע סברות אין וואס זיי זענען פארפירט געווארן.

די לינקע און די רעכטע

מוהרא"ש זכותו יגן עלינו שרייבט (אין ספר נהרי אפרסמו) אז בשעת דער רבי האט דערציילט די סברות פון אלע גרופעס האבן אנשי שלומינו געלאכט פון זייערע סברות, האט דער רבי זיי געזאגט: "לאכט גישט, איך וויל זען גישט זאגן אלע זייערע סברות וויל דאן וואלט עסטף אויף געהאלטן אז זיי זענען גערעכט". מען קען זען מענטשן זיך טענה'נען וועגן די

שבת קודש פרשת שלח, מברכים חודש תמוז, שנת תשפ"ב לפ"ק קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יב, מבבל תפלה.

אין קורצן פון פריער

די מענטשן פון די מדינה פון עשירים זענען געווען זייער שטארק אריין געטון אין די תאוה פון געלט, האט דער בעל תפלה זייער רחמנות געהאט אויף זיי, איז ער אריין צו זיי אין שטאט און פרובירט צו רעדן מיט זיי, אבער זיי האבן אים גישט געוואלט אויסהערן.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

אין דער גבור הנ"ל איז אלע מאל צו גיקומען גענטער צו דער מדינה און ער האט אלע מאל גישקט זיינע שלוחים צו זיי. כיון ער איז גיקומען צו דער מדינה און ער האט זיך גישטעלט אונטער דער שטאט און האט צו זיי אריין גישקט זיינע שלוחים. (אז זיי זאלן אים זאגן וואס זיי ווילן צו אונטער גיבן זיך צו זיין כנ"ל) האבן זיי זייער גרויס מורא געהאט פאר אים.

מיינע שכנים באדערן מיד

די מענטשן פון די מדינה פון עשירים האבן זיך גישט געקענט מכניע זיין צום גבור, ווייל דער גבור דארף גישט קיין געלט, ער האט פאר'מיאוס'ט געלט, און דאס איז דאך געווען קעגן זייער אמונה, דערפאר האבן זיי זייער מורא געהאט פאר אים. דאס לערנט אונז אז ווען עס קומט אן די מדת גבורה פונעם אייבערשטן העלפט גישט קיין געלט, מען קען זיך גישט ארויס דרייען פונעם גבור מיט געלט, ווייל דער אייבערשטער וויל איין זאך "הכנעה", ווילאנג מען פארגעסט פונעם אייבערשטן, מען טראכט: דער באדערט מיד, יענער באדערט מיד, מין משפחה באדערט מיד, מיינע שכנים באדערן מיד - גייט גישט דער גבור אנוועק, נאר אז דער מענטש איז זיך מבטל צום אייבערשטן, ער איז זיך מכניע צום אייבערשטן, וואסענדיג אז דער אייבערשטער איז דא, און דער אייבערשטער האט געמאכט אלעס, ווערט אלעס גוט.

האבן זיי גיבעטן דעם בעל תפלה. אז ער זאל זיי איין עצה געבן. האט דער בעל תפלה צו זיי געזאגט. מען באדארף קלערן. דאס פיריבן פון דעם גבור. כדי ער זאל דורך דעם דערקענען. אויב דאס איז דער גבור פון דעם מלך הנ"ל. איז גינאנגען דער בעל תפלה. און איז ארויס גינאנגען צום גבור. און ער איז גיקומען צו זיין חיל פון דעם גבור. און ער האט אנגעהויבן צו שמוסין מיט איין גבור פון די גבורים וואס זיי זענען גינאנגען מיט דעם גבור (היינו מיט איינעם פון די ווארטעס) פרי ער זאל קלערן אויב דאס איז דער גבור וואס ער קאן זיך מיט אים) האט אים דער בעל תפלה גיפרענט. וואס איז אייער טון. און ווי אזוי זענט איר איך צום אויף גיקומען

גוי'אישע גרופעס, די לינגקע און די רעכטע וכו', מען שמועסט אויס זייערע סברות, כאילו איינע פון זיי זענען גערעכט, זעט מען אז מען קען נעמען אלע פארדרייטע שיטות און עס מסביר זיין עס זאל אויסקוקן ווי אמת.

(אזוי איז אלץ גיווען די נארישע ריעה פון א טייל פון זיי. און זיי האבן זיך אזוי גיפונען נארישע סברות. און גיבראנגען ביז זיי זענען דרייען פארפירט גינארין. און האבן גיזאגט אז כבוד איז דער תכלית. און אזוי די אלע פתות וואס דא וועט ווייטער שטיין האבן זיי אלע גיהאט נארישע גיבראנגען אויף זייערע נארישע רעות).

זענען זיי גינאנגען זוכן אזוי א מענטשן. זענען זיי גינאנגען און האבן גיזעהן. ווי מע האט גיטראגן איין אלטן בעטלער א ציגיינער. און סע זענען אים נאך גינאנגען אפער פניעה הונדערט ציגיינערס. און דער בעטליר איז גיווען בלינד און קרום און שטום. און די לייט זענען אים נאך גינאנגען.

אן אלטן ציגיינער

די ערשטע גרופע האט געהאלטן אז דער עיקר תכלית איז 'כבוד'; ווער עס האט די מערסטע כבוד איז פאסיג צו ווערן קעניג, האבן זיי געטראפן אן אלטן ציגיינער וואס איז געווען בלונד, קרום און שטום, און זיי זענען אים נאכגעגאנגען.

בלונד, קרום, שטום

דאס זעט מען ליידער היינט; מענטשן גייען נאך פירערס וואס קענען זיי גארנישט העלפן, דער מענטש גייט צו זיי און בלייבט 'בלונד' - ער זעט נישט דעם אייבערשטן אין יעדע זאך, 'קרום' - ער קען זיך נישט אן עצה געבן אין לעבן, און 'שטום' - ער רעדט נישט צום אייבערשטן. מען זיצט אפ יארן ביי א פלאץ וואו דער עיקר איז כבוד, מען איז מקפיד און מען בייזערט זיך, און דער מענטש באקומט דארט גארנישט אין לעבן.

ווארן זיי אלע זענען גיווען זיין משפחתיך ווארן ער האט גיהאט שוועסטערס. און ברודערס. און זיין זרע מרעים. ביז סע איז פון זיי גינארין אזוי פיל. די אלע וואס זיי זענען אים נאך גינאנגען. און האבן אים גיטראגן. אין דער אלטער בעטלער האט זייער מקפיד גיווען אויף זיין כבוד. ווארן ער איז גיווען זייער בייז. און ער האט זיך אלע מאל אויף זיי א בריווין ביזער גיטאן. און האט אלע מאל גיחייסן אז אנדערע זאלן אים טראגן. און האט זיך אלע מאל גיביזערט אויף זיי. נמצא איז זיך דער אלטער בעטלער א גרויסער איש מכבוד. ווארן ער האט אזוי א כבוד. און זאגט אזוי נאך דעם כבוד. ווארן ער איז זיך זייער מקפיד אויף זיין כבוד. איבער דעם איז דער בעטלער זיי גיפעלין. און זיי האבן אים אויף גינעמען פאר א מלך. און ווייל דאס לאנד איז אויך גורם. ווארן סע פארהאנדן א מדינה וואס די מדינה איז גורם און זי איז מסוגל צו כבוד. און אזוי איז פארהאנדן א מדינה וואס זי איז מסוגל צו איין אנדערע מדה. איבער דעם. האבן די מיתה (וואס ביי זיי איז גיווען דער עיקר תכלית כבוד) גיזוכט א מדינה וואס זי איז גורם און מסוגל צו כבוד. האבן זיי גיפונען א מדינה וואס זי איז מסוגל דערצו האבן זיי זיך דארט באזעצט.

א טייל האבן גיזאגט. אז ניט דער כבוד איז דער עיקר תכלית. און זיי האבן גיקלערט. אז דער עיקר תכלית איז רציחה. ווארן מיר זעהן אז אלע זאכן וואס סע איז פארהאנדן אויף דער וועלט. מוזין אלע פארלעגט ווערין. און וואס סע איז פארהאנדן אין דער וועלט. גרא און אלע פרובטן און מענטשן און אלץ וואס אין דער וועלט. מוז אלץ צום סוף נישט ווערין. נמצא איז זיך דער תכלית פון אלע זאכן אז סע זאל נבלה ווערין. (דהיינו פארלעגט ווערין) איבער דעם א רוצח. וואס ער הרגט און פארלעגט מענטשן. ברענגט ער זיך די וועלט צום תכלית איבער דעם האבן זיי זיך אפגינקלערט. אז דער תכלית איז רציחה. האבן זיי גיזוכט א מענטשן וואס ער זאל זיין א רוצח און א בעסן און א גרויסער בעל קנאה.

אלץ קומט פון 'קנאה'

דא איז מרומו אז אלע מחלוקת וואס איז דא צווישן מענטשן, צווישן משפחה, שכנים, און חברים - קומט אלץ פון 'קנאה', ווייל אז מען קוקט אויף אנדערע מיט קנאה, דער האט אזא ווייב און קינדער, דער האט אזויפיל געלט, דער האט א שיינע הויז, און דער האט א שיינע קאר - קומט מען צו צו 'פעס' און דערנאך צו 'רציחה' רחמנא לצלן.

ווארן אזוי א מענטש איז באם תכלית (ווערליג זייער פארפירטע ריעה) און דער קער צו זיין א מלך. זענען זיי גינאנגען זוכן אזוי א מענטשן.

האבן זיי גיהערט א גישריי. האבן זיי גיפרעגט. וואס איז דאס אזוי א גישריי. האט מען זיי גענעפערט. דאס גישריי איז. וואס איינער האט זיין פאטער און מוטער גיקוילט. האבן זיי זיך אנגרויפן. ווי גיפינט זיך נאך אזוי א רוצח וואס ער זאל אזוי א שטארק הארץ האבן און זאל זיין אזוי א בעסן. אז ער זאל הרגענען פאטער און מוטער. אט דער מענטש האט דערלאנגט דעם תכלית (דהיינו דער וואס האט פאטער און מוטער גיקוילט) און ער איז זי וואויל גיפעלין. און זיי האבן אים אויך גינעמען פאר א מלך. און זיי האבן זיך גיזוכט אמדינה וואס זי זאל גורם זיין (דהיינו זי זאל דערצו קערין) צו רציחה. האבן זיי זיך אויפגינקליבן אין ארט צווישן בערג. וואס דארטין האלטן זיך רוצחים. און זיי זענען אהין גינאנגען. און זיי האבן זיך דארט באזעצט מיט זייער מלך.

א טייל האבן גיזאגט. אז קער צו זיין א מלך. דער וואס ער האט אסאך עסין און ער עסט ניט דאס עסין פון אנדערע מענטשן נאר איינלע זאכן. און אזוי א מענטש קער צו זיין א מלך נאר זיי האבן תיבה ניט גיקאנט גיפונען אזוי א מענטשן. וואס ער זאל ניט עסין דאס עסין פון אנדערע מענטשן. האבן זיי זיך דערווייל אויפגינקליבן איין עושר וואס ער האט אסאך עסין (און זיין עסין איז אפטייל איינלע) ביז זיי וועלן גיפונען אזוי א מענטשן ווי זיי ווילן. וואס ער זאל ניט עסין וכו' כ"ל.

אזא עסן און אזא עסן

דער שיטה זעט מען ליידער ביי אסאך מענטשן וואס הייבן אן הערן די האטליינס וואס רעדן פון וועלכע עסן צו עסן, אזא עסן און אזא עסן. ביי פרויען איז עס נאכמער אריינגעכאפט, מען מאכט דערפון א גאנצע תכלית, א גאנצע אמונה, זאגט דער רבי דאס איז אויך נישט ריכטיג, נישט דאס איז דער תכלית.

און דערווייל האבן זיי גימאכט דעם עושר פאר א מלך. ביז זיי וועלן גיפונען אזוי א מענטש ווי זיי ווילן כ"ל דעמולט וועט דער עושר אראפ פון דער מלוכה. און מע וועט יענעם אויף נעמען פאר א מלך. און זיי האבן זיך אויפגינקליבן א מדינה וואס זי זאל קערין דערצו. און זיי זענען גינאנגען און האבן זיך דארט באזעצט.

א טייל האבן גיזאגט אז א יפת תואר קער צו זיין א מלך. ווארן דער עיקר תכלית איז זיך. אז די וועלט זאל זיין באזעצט מיט מענטשן. ווארן פון דעם וועגן איז זיך די וועלט באשאפן גינארין. און ווייל א יפת תואר ברענגט צו דער תאוה. וואס הרף דעם ווערט גרעסער דער יישוב פון דער וועלט. (ווארן סע ווערן מער מענטשן) נמצא ברענגט זי זיך צום תכלית. איבער דעם קער א יפת תואר צו זיין א מלך. האבן זיי זיך אויפגינקליבן א יפת תואר און זי איז איבער זיי גינארין מלך. און זיי האבן זיך גיזוכט א מדינה וואס סע זאל דערצו קערין. און זיי זענען גינאנגען און האבן זיך דארט באזעצט.

דער גרופע זענען געבעה געליגן אין שמוץ, אין גיאוף רחמנא לצלן.

א טייל האבן גיזאגט אז דער עיקר תכלית איז דער דיבור. ווארן דער חילוק פון א מענטש ביז א בהמה. איז זיך נאר דער דיבור. און אז דאס איז דער עיקר וואס א מענטש איז גרעסער פון א בהמה. איבער דעם איז דאס דער עיקר תכלית (דהיינו דער דיבור) האבן זיי זיך גיזוכט א דברן (דהיינו א ריידר) וואס ער זאל זיין א בעל לשון. וואס ער זאל קענען כמה לשונות. און ער זאל אסאך ריידן תמיד. ווארן אזוי א מענטש. ער איז פאם תכלית. זענען זיי גינאנגען. און האבן גיפונען א משיגענים פראנצויז וואס ער איז גינאנגען און האט צו זיך אליין גרעט. האבן זיי אים גפרעגט. צו ער קען לשונות. האט ער גיזאגט כמה לשונות און אזוי א מענטש דער האט זיך שוין בודאי דערלאנגט דעם תכלית. (נאך זייער נארישע פארפירטע ריעה נאך) ווארן ער איז זיך א בעל לשון און ער ווייסט כמה לשונות. און ער רעט זייער אסאך. ווארן ער רעט זיך אפילו צו זיך אליין. איבער דעם. איז ער זיי וואויל גיפעלין. און זיי האבן אים אויף גינעמען פאר א מלך. און זיי האבן זיך אויפגינקליבן א מדינה וואס זי זאל דערצו קערין. און זיי זענען גינאנגען און האבן זיך דארט באזעצט מיט זייער מלך. און ער האט זיי בודאי גיפירט בדרך הפשר.

א טייל האבן גיזאגט. אז דער עיקר תכלית איז שמחה. ווארן אז א קינד וועט גיבירן. איז מען פרייליך אז סע איז א חתונה איז מען פרייליך. אז מען נעמט אפ א מדינה. איז מען פרייליך. נמצא איז זיך דער עיקר תכלית פון אלימען נאר שמחה. איבער דעם האבן זיי גיזוכט א מענטשן וואס ער זאל תמיד פרייליך זיין. ווארן דער איז זיך פאם תכלית. און דער קער צו זיין מלך אויף זיי. זענען זיי גינאנגען זוכן האבן זיי גיזעהן סע גינאנגען א גוי אין איין מיאנס העמד און האט גיטראגן א פלעשיל בראנטוויין. און סע זענען אים נאך גינאנגען כמה גויים. און דער גוי איז זייער פרייליך גיווען. ווארן ער איז זייער שיבור גיווען. האבן זיי גיזעהן אז דער גוי איז זייער פרייליך און ער האט קיין שום דאגה ניט. איז ער זיי זייער וואויל גיפעלין דער גוי. ווארן ער איז פאם תכלית. ווארן דער תכלית איז זיך נאר שמחה. האבן זיי דעם גוי אויף גינעמען פאר א מלך איבער זיי. און ער האט זיי בודאי גיפירט בדרך הפשר.

א 'שכור' פאר א רבי

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: שטעל זיך פאר, א 'שכור' פאר א רבי...

און זיי האבן זיך אויס גיקליבן א מדינה וואס זי זאל דערצו קערן. דהיינו דארט ווי וויין גערטנער זענען אז מען זאל מאכין וויין און פון די קערנדליך פון די וויין טרויבין. זאל מען מאכין בראנטוויין. און סע זאל נאר נישט גיין לאבדן קיין שום זאך פון די וויין טרויבין. ווארין דאס איז זיך ביי זיי דער עיקר תכלית גיווען אז מען זאל טרינקען און מען זאל שיכרן און מען זאל תמיד פרייליך זיין. האטשע מע ווייסט נאר נישט מיט וואס. ווארין זיי האבן נאר נישט מיט עפעס פרייליך צו זיין. איז אבער פארט ביי זיי דאס דער עיקר תכלית גיווען אז מען זאל תמיד פרייליך זיין. און זיי האבן זיך אויסגיקליבן א מדינה וואס סע קער דערצו בל"ל. און זיי זענען געגאנגען און האבן זיך דארט באזעצט.

מיט וואס צו זיין פרייליך

דער גרופע וואס האבן געזאגט אז דער עיקר איז 'שמחה' זענען שוין געווען קרוב לאמת, ווייל דער רבי זאגט דאך (ליקוטי מוה"ר, חלק ב, סימן כד) אז עס איז א גרויסע מצוה צו זיין שטענדיג פרייליך, אבער מען דארף וויסן מיט וואס צו זיין פרייליך, זיין פרייליך מיט טרינקען און שיכור'ן אזוי ווי זיי האבן זיך געפירט איז נישט קיין אמת'ע שמחה.

פריי זיך מיט דיין פיאות

אמת'ע שמחה איז ווען א מענטש איז מקורב צום רבי'ן און דער רבי זאגט אים: "פריי זיך מיט דיין פיאות", פריי זיך מיט דיין ציצית, פריי זיך אז דו היסט שבת, "פריי זיך אז דו ביסט א איד" - דאס איז אן אמת'ע שמחה. עס איז געווען א ברסלב'ער חסיד רבי ישראל היילפרין זכרוננו לברכה, מען האט אים גערופן רבי ישראל קארדונער; סוף ימיו האט ער באקומען די מחלה כאלערע השם ישמרינו, ער האט געדארפט ליגן אליינס אין א צימער, קיינער האט נישט געקענט זיין מיט אים, פלעגט זיין ווייב קומען רעדן צו אים דורך א קליינע פענסטער, זי האט אריין געשריגן צו אים פרעגנדיג: "ישאל, וואס מאכסטו?" האט ער ארויס געשריגן צו אים: "דאנקען גאט [דאס איז דעמאלט געווען אזוי ווי אין אונזער שפראך 'שכוח אייבערשטער'] אז איך גיי אוועק מזה העולם מיט בארד און פיאות!" דער רבי לערנט אונז זיך מחיה זיין מיט'ן אייבערשטן, איך בין זיך מחיה אז איך גיי מיט 'בארד און פיאות', איך בין זיך מחיה אז איך לייג 'תפילין', איך בין זיך מחיה אז איך היט 'שבת', איך בין זיך מחיה אז איך האב א 'מוזוה', איך בין זיך מחיה אז איך עס 'כשר'ס'.

די גרעסטע חינוך

מען קען מיר שוין נישט צעברעכן, "אבער" ... עס איז נישט דא קיין 'אבער'... אז קויף א הויז און איך לייג א מוזוה אויפ'ן טיר דארף איך מער גארנישט. יעדע רגע בין איך מקיים די מצוה פון מוזוה. דאס איז מיין שמחה, איך פריי זיך דערמיט, יעדעס מאל איך גיי ארויס אדער איך קום אהיים בין איך זיך מקשר מיט'ן אייבערשטן איך געב א קוש די מוזוה. און שטייענדיג ביים מוזוה שעפשע איך א קליינע תפלה צום אייבערשטן; סתם אזוי רעדט מען צום אייבערשטן שטיל, כדי אנדערע זאלן נישט הערן, אבער אז מען גייט מיט קינדער קען מען נישט פראוון קיין ענוה, פון קינדער באהאלט מען זיך נישט, קליינע קינדער דארפן זען ווי זייער טאטע רעדט צום אייבערשטן, דאס איז די גרעסטע חינוך ווען די קליינע קינדער ווילן עפעס פרעגן

פונעם טאטע'ן און דער טאטע זאגט זיי: "ווארט איין מינוט, איך רעד יעצט צום אייבערשטן!" און ווען מען גייט דורך די מוזוה מיט די קינדער זאגט מען הויך: "שכוח אייבערשטער אז איך האב אזעלכע פיינע קינדער", "שכוח אייבערשטער אז איך בין געזונט", "הייליגער באשעפער העלף מיר זאלן גיין בשלום און צוריק קומען בשלום", "שכוח אייבערשטער אז איך בין צוריק אהיים בשלום", דאס איז אונזער שמחה, נישט מיט ברוינפן און שיכור'ן, נאר מיט'ן אייבערשטן.

דא האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: איך וויל נישט בלייבן שטיין ביי דעם שטיקל, א שלעכטע זאך, וועלן מיר גיין ווייטער צו די אנדערע גרופעס. דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

א טייל האבן גיזאגט אז דער עיקר איז חכמה.

וואס איז חכמה?

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דאס איז טאקע ריכטיג אז דער עיקר איז חכמה, אבער וואס איז חכמה? דער פסוק זאגט (תהלים קיא, ט): "ראשית חכמה יראת ה'", די גאנצע חכמה איז יראת שמים, און דער הייליגער זיך זאגט (תקנתי זתר ד:): 'חכמה' איז די אותיות כ"ח מ"ה, דאס הייסט, 'חכמה' איז ווען דער מענטש ווייסט אז זיין כח איז גארנישט, נאר אלעס קומט פונעם אייבערשטן.

ממש א דזשיניעס

א מענטש וואס רעדט פונעם אייבערשטן איז ער דער גרעסטער חכם, און דער וואס רעדט נישט פונעם אייבערשטן, אפילו ער זאל זיין א מענטש וואס מען רופט אים א מורא'דיגער חכם, "ממש א דזשיניעס מח (א גאונישע קאפ)", מיינט נאכנישט אז ער איז א חכם, מיט וואס איז ער קלוג? אז ער קען צולייגן פחדים? מענטשן זענען פארנומען רעדן וואס גייט זיין, נאך אביסל וועט געלט ווערן שמאטעס, און נאך אביסל וועט א 'פינעווער' זיין דער אמעריקאנער 'ניקל', און נאך אביסל איז גארנישט דא, און מענטשן שטייען ארום און הערן אויס... דער איז נישט קיין חכם, א חכם איז איינער וואס זאגט: "עס איז דא א באשעפער! אלעס מאכט דער אייבערשטער, דיין משפחה איז פונעם אייבערשטן, דיין ווייב איז פונעם אייבערשטן, און דייןע קינדער זענען פונעם אייבערשטן."

טראכטן פונעם שם אדני

איך האב שוין אסאך מאל געזאגט אז איך פלעג אלס בחור אין ישיבה לערנען זייער אסאך דעם 'צעטל קטן', איך קען נאך ווייזן מיינע גמרות וואס איך האב געניצט אין ישיבה ווי עס איז אריין געקלעבט א צעטל קטן, יעדעס מאל איידער מען האט גע'חזר'ט די גמרא מיט די חברות פלעגן מיר קודם לערנען אביסל דעם צעטל קטן, דאס איז געווען אונזער חיות אין ישיבה; האב איך אמאל געפרעגט מיין מגיד שיעור, א חשוב'ער איד, [א באבוב'ער חסיד, ער פלעגט לערנען לקוטי מוה"ר'ן אין ישיבה], וואס איז פשט וואס דער הייליגער רבי ר' אלימלך זכותו יגן עלינו שרייבט (צעטל קטן אות ה): "ובהזדמן לפניו אשה אפילו אשתו ובניו הקטנים וכיוצא יצייר לפני עיניו השם אדני", ווען די ווייב און קינדער קומען אריין זאל מען טראכטן פונעם שם אדני; איך פשוט'ע מענטש ווען איך וועל חתונה האבן און

איך גיי זען מיינע קינדער זאל איך יעדעס מאל טראכטן פונעם שם אדני? האט ער נישט געוואוסט געהעריג וואס צו ענטפערן האט ער מיר געזאגט אז דאס איז על פי קבלה.

עס איז אייבערשטער

מען קען דאס מסביר זיין מיט שמות, על פי סוד, אבער ביים רבין האט אלעס א פשוטער פשט, וואס מען קען טון למעשה. ווען די ווייב קומט אריין בעטן עפעס, זי שרייט, זי בעט געלט, אדער זי רעדט זיך אפ, איז עס "שם אדני", עס איז אייבערשטער, דער אייבערשטער איז דא און אלעס איז פונעם אייבערשטן; אז מיינע קינדער שטערן מיר, זיי מוטשען נאכאמאל און נאכאמאל, איז דאס אויך "שם אדני" - אלעס איז דער אייבערשטער, און דאס צו וויסן איז די ריכטיגע חכמה.

האבן זיי זיך גיווכט א גרויסן חכם. און זיי האבן אים גימאכט פאר א מלך איבער זיי. און זיי האבן זיך גיווכט א מדינה וואס זי קער צו חכמה. און זיי זענען גינאנגען און האבן זיך דארט באזעצט.

א טייל האבן גיזאגט. אז דער עיקר תכלית איז אז מען זאל זיך פילעוויין אין עסן און טרינקען. מען זאל גרויסן די אברים.

איבונגען אויף זייער נשמה

דאס איז אויך דא היינט, בחורים האבן די תאוה, מען מאכט איבונגען (PULL UPS און PUSH UPS), מען הייבט אויף שווערע זאכן כדי אויפצוארבעטן די אברים ביז מען זאל קענען ארויס זען יעדע ביין... אין מיינע אויגן איז דאס ארויסזען ביינער 'א שרעקעדיגע זאך', זען א ביין פון א מענטש... אבער ביי געוויסע מענטשן איז דאס זייער פארגענוגען; להבדיל ביי די אומות העולם איז דא דער זאך פון אויסארבעטן די קערפער, אבער צדיקים ארבעטן אויס זייער נשמה, זיי מאכן איבונגען אויף זייער נשמה.

און זיי האבן גיווכט א בעל אברים. דהיינו אויבער וואס ער האט גרויסע אברים. און ער פילעוויט זיך צו גרויסן זיינע אברים. (דהיינו די גלידער פון דעם גוף). ווארין ווייל ער האט גרויסע אברים האט ער זיך מער חלק אין דער וועלט. ווארין ער פארנעמט מער ארט אין דער וועלט. און דער מענטש איז געהנטער צום תכלית. ווארין דער תכלית איז זיך. אז מען זאל גרויסן די אברים. איבער דעם. אויף א מענטש קער צו זיין א מלך. זענען זיי גינאנגען. און האבן גיפונען א לאנגן וויינער. איז ער זיי גיפעלין ווארין ער איז זיך א בעל אברים. און ער איז באם תכלית האבן זיי אים אויף גינאנגען פאר א מלך. און זיי האבן זיך גיווכט א מדינה וואס זי זאל קערן דערצו. און זיי זענען גינאנגען און האבן זיך דארט באזעצט.

און סע גיווען איין אנדערע כחה.

דאס איז שוין געווען א הייליגע כחה.

וואס זיי האבן גיזאגט. אז די אלע זאכן זענען אלע נאר קיין תכלית ניט. נאר דער רעכטער תכלית איז. אז מען זאל נאר עוסק זיין אין תפלה צו השם יתברך און מען זאל זיין איין עניו און א שפל ברך. (בלומר מען זאל פון זיך נאר ניט האלטן) וכו'.

אן 'עניו' איז איינער וואס טראכט נישט פון זיך, ער טראכט שטענדיג נאר פונעם אייבערשטן.

און זיי האבן זיך גיווכט א בעל תפלה און זיי האבן אים גימאכט פאר א מלך איבער זיי.

שרייבט יעצט רבי נתן זכרונו לברכה (די איינגערינגעלטע ווערטער פון סיפורי מעשיות האט רבי נתן צוגעלייגט):

(דאס פארשטייט מען שוין אליין אז די אלע כחות הנ"ל האבן זיך אלע טועה גיווען און זענען אלע פארפירט גיזאגט אין גרויסע נארשיקייט. איסליכע כיתה אין איר נארשיקייט דארף זייערע נארשיע כפרות און נארשיע גידראנגען. נאר די אונטערשטע כיתה די האבן צו גיטראפן דעם רעכטן אמת. אז וואויל איז זיי.)

דאס האט אליין דערציילט איינער פון די גיבורים פאר דעם בעל תפלה. און ער האט אים ווייטער דערציילט. אז זיי. (דהיינו די גיבורים וואס זיי זענען גינאנגען מיט דעם גבור כנ"ל) זיי זענען פון דער כיתה פון די בעלי אברים כנ"ל (דהיינו די כיתה וואס זיי האבן גיזאגט אז דער עיקר תכלית איז נאר אז מען זאל זיך

פילעוויין צו גרויסן די אברים) וואס זיי האבן זיך אויף גינאנגען פאר א מלך א בעל אברים כנ"ל (דהיינו א גרויסן מענטשן כנ"ל).

דערציילן נאר פאר'ן אייבערשטן

מען האט אמאל געפרעגט רבי נתן זכרונו לברכה צי ער איז דער בעל תפלה פון וועם דער רבי רעדט, האט רבי נתן געענטפערט: "דער רבי איז דער בעל תפלה, הלואי זאלן מיר זיין פון דעם בעל תפלה'ס לייט". לאמיר זיין פונעם בעל תפלה'ס לייט, לאמיר פאלגן דעם רבין מיט די עצה פון תפלה והתבודדות, יעדע זאך וואס איך דארף - וועל איך בעטן נאר פונעם אייבערשטן, יעדע זאך וואס איך וויל - וועל איך בעטן נאר פונעם אייבערשטן, יעדע זאך וואס גייט אויף מיר איבער - וועל איך דערציילן נאר פאר'ן אייבערשטן.

פרייליך און רואיג

נאכדעם ווערט דער מענטש זייער פרייליך און רואיג, ווייל דאס וואס מענטשן קריגן זיך ארום, מיט א שכן, מיט א לענדלארד, מיט א טענענט, אלעס קומט ווייל ער פארגעסט אז עס איז דא א באשעפער, די רגע דער מענטש דערמאנט זיך אז עס איז דא א באשעפער, בארואיגט ער זיך, דער אייבערשטער האט מיר דאס געברענגט, דער אייבערשטער האט מיר דאס געמאכט, לאמיר גיין צום אייבערשטן, נאכאמאל בעטן דעם אייבערשטן.

איינבייגן דעם קאפ צום אייבערשטן

אפגערעדט ווען עס קומט צו 'שלום בית' איז נאר מעגליך צו האבן שלום בית נאר אויב מען נעמט אריין דעם אייבערשטן, ווייל ווי אזוי קען א מענטש האבן שלום בית? ווי אזוי קענען צוויי מענטשן לעבן צוזאמען? דער מאן האט איין וועג ווי אזוי אויפצושטעלן א שטוב, און די ווייב האט א אנדערע וועג ווי אזוי אויפצושטעלן א שטוב; ער האט איין וועג ווי אזוי צו עסן, און זי האט אן אנדערע וועג ווי אזוי צו עסן; אזוי איז מיט יעדע זאך, צוויי מענטשן טראכטן דאך נישט אייניג, ווי אזוי איז מעגליך צו קענען לעבן מיט אן אנדערע מענטש? אבער אז מען נעמט אריין דעם אייבערשטן אין שטוב, איך ווייס אז דער אייבערשטער איז דא, דער אייבערשטער האט מיר געגעבן מין ווייב, איך וועל זיך איינבייגן דעם קאפ צום אייבערשטן, איך וועל זיך מבטל זיין צום אייבערשטן, קען מען האבן שלום בית.

פרייליך מאכן די ווייב

אסאך אינגעלייט מיינען אז כדי צו קענען האבן שלום בית דארף מען האבן א גוטע דזשאב און פארדינען שיין, אזוי וועט מען מיט געלט קענען פרייליך מאכן די ווייב, אבער עס איז נישט אזוי, צו האבן 'שלום בית' דארף מען בלויז רעדן שיין, רעדן ווייך און געבן גוטע ווערטער.

דאס איז דער בעל תפלה'ס עצות, ער לערנט אונז אויס מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן. דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן אלץ בלייבן אינעם חדר פונעם בעל תפלה, מיר זאלן אלץ בלייבן מיט'ן הייליגן רבין, וועלן מיר זוכה זיין צו אלעס גוטס, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בזכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".